

SUZANNE COLLINOVÁ

OD AUTORKY BESTSELLERU
HUNGER GAMES

LETOPISY PODZEMĚ

GREGOR

A ZLOVĚSTNÉ PROROCTVÍ

FRAGMENT

Letopisy Podzemě

Gregor a zlověstné proroctví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Suzanne Collinsová
Letopisy Podzemě
Gregor a zlověstné proroctví
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LETOPISY PODZEMĚ

GREGOR

A ZLOVĚSTNÉ PROROCTVÍ

SUZANNE COLLINSOVÁ

FRAGMENT

Copyright © 2004 by Suzanne Collins

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Translation © Zdik Dušek, 2019

Cover photos © Elovich; Gyvafoto; Brian Chase; aPhoenixPhotographer; BERNATSKAYA OXANA; Alena Ohneva / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4106-3

ISBN e-knihy 978-80-253-4147-6 (1. zveřejnění)

PRO CAPA

1. ČÁST

POSLÁNÍ

1. KAPITOLA

Když Gregor otevřel oči, měl matný dojem, že ho někdo sleduje. Snažil se ležet co neklidněji a rozhlédl se po maličké ložnici. Strop byl prázdný. Na skříňce taky nic. Pak ho spatřil na okenním parapetu, nehybného až na nepatrné chvění tykadla. Šváb.

„Ty si koleduješ,“ oslovil ho tiše Gregor. „Chceš, aby tě viděla mamka?“

Šváb o sebe otřel tykadla, ale nepokusil se utéct. Gregor si vzdychl. Sáhl pro starou sklenici od majonézy, ve které měl tužky, vysypal je na postel a jediným rychlým pohybem pod ni švába chytil.

Nemusel přitom ani vstávat. Jeho ložnice nebyla vlastně ani ložnice. Původně měla místnost sloužit patrně jako skladiště. Sotva se sem vešla postel, a když Gregor večer vešel do dveří, rovnou si mohl lehnout. Na stěně proti nohám postele byl malý výklenek jen tak tak s dostatkem prostoru na úzkou skříňku, ačkoliv zásuvky jste mohli otvírat jen asi na dvacet

centimetrů. Domácí úkoly musel Gregor psát v tureckém sedu na posteli, s dřevěnou deskou na kolenou. A nebyly tu dveře. Gregor si však nestěžoval. Měl okno s výhledem na ulici a docela vysoký strop a bylo tu větší soukromí, než měl kdokoli jiný v bytě. Nikdo sem za ním moc nechodil..., pokud jste nepočítali šváby.

Co to s nimi v poslední době bylo? V bytě vždycky nějaké objevili, ale teď se mu zdálo, že nějakého vidí pokaždé, když se otočí. Neutíkali. Nesnažili se schovat. Jenom tak stáli... a pozorovali ho. Bylo to divné. A měl plno práce s tím, aby je udržel naživu.

Minulé léto, když se jedna obří šváбка obětovala, aby zachránila jeho dvouletou sestru Botku kilometry pod New Yorkem, Gregor přísahal, že už nikdy žádného švába nezabije. Ale pokud je uviděla jeho mamka, páni, bylo po nich. Gregor je musel vynášet z bytu, než je zaznamenal mamčin švábí radar. Když bylo venku teplo, jednoduše je chytil a položil na požární schodiště. Teď v prosinci se ale bál, že by umrzli, a tak se je snažil strkat co nejhlouběji do kuchyňských odpadků. Odhadoval, že tam budou spokojení.

Gregor odstrkal švába z parapetu na stěnu sklenice od majonézy a odplížil se chodbou kolem koupelny a společné ložnice Botky, jeho sedmileté sestry Lízy a babičky do obývacího pokoje. Mamka už byla pryč. Šla na ranní směnu do kavárny, kde o víkendech obsluhovala. Během týdne pracovala na plný úvazek jako recepční v zubní ordinaci, ale v poslední době potřebovali každé penny.

Gregorův otec ležel na rozkládací pohovce. Nespal klidně. Prsty se mu chvěly a trhaně si pohrávaly s příkrývkou. A něco si potichu mumlal. Táta. Chudák táta...

Přes dva a půl roku ho pod New Yorkem drželi v zajetí obrovští krutí potkani a teď z něj byla troska. Během pobytu v Podzemi, jak ji její obyvatelé nazývali, hladověl, chybělo mu světlo a byl fyzicky týrán způsoby, o kterých nikdy nemluvil. Trápily ho noční můry a někdy měl potíže i v bdělém stavu oddělit skutečnost od iluze. To se ještě zhoršilo, když ho trápila horečka, což bylo často, protože navzdory opakovaným návštěvám lékaře se nedokázal zbavit zvláštní choroby, kterou si přinesl z Podzemě.

Než Gregor spadl za Botkou do větracího otvoru v prádelně a pomohl tátu zachránit, vždycky si myslel, že se všechno zjednoduší, jakmile bude rodina pohromadě. A věděl, že je tisíckrát lepší mít tátu doma. Ale jednoduché to nebylo.

Pomalů vešel do kuchyně a schoval švába do odpadků. Postavil sklenici na linku a všiml si, že je linka prázdná. V lednici byl poloprázdný karton mléka, dvoulitrová láhev jablečného džusu, ve které zbývala možná tak jedna sklenice, a kelímek s hořčicí. Gregor s obavami otevřel kredenc. Půl bochníku chleba, trochu burákového másla a krabice s ovesnou kaší. Zatřepal krabicí a s úlevou vydechl. Bylo tu dost jídla na snídani i oběd. A jelikož byla sobota, Gregor ani nebude muset jíst doma. Půjde pomáhat paní Cormaciové.

Paní Cormaciová. Bylo zvláštní, jak se za několik krátkých měsíců změnila z všetečné sousedky v něco na způsob strážné-

ho anděla. Krátce poté, co se Gregor s Botkou a tátou vrátil z Podzemě, ji potkal na chodbě.

„Tak kdepak jste byl, pane?“ zeptala se ho. „Vyděsil jsi celý dům k smrti.“ Gregor jí odvykládal příběh, na kterém se doma dohodli: V den, kdy zmizel z prádelny, vzal Botku na hřiště, aby si tam chvíli pohrála. Narazili na tátou, který se právě chystal navštívit nemocného strýce ve Virginii a chtěl vzít děti s sebou. Gregor si myslel, že táta zavolal mamce, táta si myslel, že mamce zavolal Gregor, a teprve po návratu si uvědomili, jakou způsobili krizi.

„Hmf,“ odfrkla si paní Cormaciová a upřeně se na něj zadívala. „Já myslela, že tvůj otec žije v Kalifornii.“

„Žil tam,“ odpověděl Gregor, „ale teď je zase s námi.“

„Aha,“ řekla paní Cormaciová. „Takže tohle je vaše historka?“ Gregor přikývl. Věděl, jak chabě to zní.

„Hmf,“ odfrkla si paní Cormaciová znovu. „Být vámi, ještě bych na ní zapracovala.“

Gregor si myslel, že se na ně paní Cormaciová zlobí, ale o pár dní později zaklepala na dveře s kávovou buchtou. „Přinesla jsem tvému otci buchtu,“ oznámila. „Abych ho přivítala doma. Je tady?“

Gregor ji nechtěl pustit dál, ale táta neupřímně radostným hlasem zavolal: „To je paní Cormaciová?“ a sousedka vplula rovnou dovnitř. Pohled na jeho tátou – vychrtlého na kost, bělovlasého a shrbeného na pohovce – ji zarazil. Jestli ho hodlala vyslýchat, nechala svůj plán plavat. Místo toho si s ním vyměnila jen pár nezávazných poznámek o počasí a odešla.

Potom, dva týdny po začátku školy, přišla jednou večer Gregorova mamka s novinkou. „Paní Cormaciová si tě chce na soboty najmout, abys jí pomáhal,“ řekla.

„Pomáhal?“ zopakoval Gregor opatrně. „S čím?“ Nechtěl paní Cormaciové pomáhat. Bude se ho vyptávat na spoustu věcí a nejspíš mu taky bude chtít číst budoucnost z tarotových karet a...

„Nevím. Asi s domácími pracemi. Nemusíš, jestli nechceš, ale říkala jsem si, že by to byl prima způsob, jak přijít k nějakému kapesnému,“ řekla mamka.

A Gregor pochopil, že to udělá a zapomene na kapesné, zapomene na peníze na kino, komiksy a další věci. Použije ty peníze pro rodinu. Protože ačkoliv už byl táta doma, v žádném případě se nemohl vrátit na svoje místo učitele. Opustil byt jen párkrát, když šel za lékařem. Všech šest jich žilo z toho, co vydělala mamka. A vzhledem k nutnosti platit za doktory a léky, školní pomůcky, šaty, jídlo, nájem a všechny další věci, které potřebujete k životu, její příjmy nestačily.

„V kolik hodin tam mám být?“ zeptal se Gregor.

„Prý kolem desáté,“ odpověděla mamka.

Tu první sobotu před několika měsíci taky nebylo v bytě moc jídla, a tak Gregor vypil jen dvě sklenice vody a vyrazil k paní Cormaciové. Když mu otevřela dveře, ovanula ho sytá vůně něčeho úžasného. Ústa se mu zalila slinami a on musel polknout, než dokázal pozdravit.

„Výborně, jsi tady,“ přivítala ho paní Cormaciová. „Pojď za mnou.“

Gregor ji rozpačitě následoval do kuchyně. Na sporáku bublal obrovitý hrnec omáčky. Ve druhém byly široké těstoviny. Na lince ležely hromady zeleniny. „Večer je v kostele, kam chodím, dobročinná akce a já jsem slíbila, že přinesu lazaně. Neptej se proč.“ Paní Cormaciová nalila do misky několik naběraček omáčky, strčila do ní velký kus chleba, postavila misku na stůl a přistrčila Gregora k židli. „Ochutnej.“

Gregor se na ni nejistě podíval.

„Ochutnej to! Musím vědět, jestli je to dost dobré, abych to nabízela ostatním,“ naléhala paní Cormaciová.

Gregor namočil chleba do omáčky a kousl si. Bylo to tak dobré, až se mu rozslzely oči. „Páni,“ vydechl, když polkl.

„Nechutná ti to. Je to odporné. Měla bych celý hrnec vylít a koupit hotovou omáčku v krámě,“ řekla paní Cormaciová.

„Ne!“ zvolal Gregor poplašeně. „Ne. Je to ta nejlepší omáčka, jakou jsem kdy jedl!“

Paní Cormaciová vedle něj položila lžíci. „Tak ji sněz a umyj si ruce mýdlem, protože tě čeká spousta krájení.“

Poté, co zhltl omáčku s chlebem, nechala ho krájet hromady zeleniny, kterou pak osmahla na olivovém oleji. Gregor smíchal vajíčka a koření s bílým sýrem. Vrstvili velké široké těstoviny, sýr, omáčku a těstoviny do tří obrovských pekáčů. Gregor pomohl umýt nádobí a paní Cormaciová prohlásila, že je čas na oběd.

V jídelně si dali obložené chleby s tuňákovým salátem a paní Cormaciová vyprávěla o svých třech dětech, které už byly dospělé a bydlely v různých státech, i o panu Cormaciovi, který zemřel před pěti lety. Gregor si na něj mlhavě vzpomínal jako

na milého pána, který mu dával čtvrtáky a jednou taky baseballovou kartičku. „Každý den mi chybí,“ řekla paní Cormaciová. Pak přinesla dort.

Po obědě jí Gregor pomáhal vyklízet šatnu a odnášel několik krabic do jejího sklepa. Ve dvě hodiny odpoledne mu řekla, že to je všechno. Nevypyťovala se ho na nic, jen se zajímala, jak se mu líbí ve škole. Rozloučila se s ním a dala mu čtyřicet dolarů, zimní kabát, který kdysi dávno nosila její dcera, a lazaně. Když se pokoušel něco namítnout, odbyla ho: „Nemůžu přinést na tu akci troje lazaně. Dvoje lidi přijmou, ale když tam nakráčíš se třemi, všichni si pomyslí, že se předvádíš. A mám je snad sníst sama? Se svým cholesterolem? Vezmi si je. Snězte je. Běž. Uvidíme se příští sobotu.“ A zavřela mu dveře před nosem.

Bylo toho moc. Všeho. Ale mohl překvapit mamku a nakoupit nějaké jídlo a možná taky žárovky, protože tři lampy jim doma nesvítily. Líza potřebovala kabát. A lazaně... ty snad byly ze všeho nejlepší. Najednou chtěl zaklepat na dveře a říct paní Cormaciové pravdu o Podzemi, vyprávět jí všechno, co se stalo, a omluvit se za to, že jí lhal. Ale nemohl...

Ze vzpomínek ho vytrhla Líza, která v pyžamu neslyšně přišla do kuchyně. Na svůj věk byla malá, ale s ustaraným výrazem vypadala na víc než na sedm let. „Je tu na dnešek něco k jídlu?“ zeptala se.

„Jasně, spousta,“ odpověděl Gregor a pokoušel se o bezstarostný tón, jako kdyby sám neměl stejné obavy. „Hele, k snídani si můžete dát ovesnou kaši a k obědu chleba s burákovým máslem. Hned udělám tu kaši.“

Líza nesměla používat sporák, ale otevřela skříňku s nádobím. Odpočítala čtyři misky a zaváhala. „Budeš snídat, nebo...?“

„Ne, dnes ráno ani nemám hlad,“ řekl, ačkoliv mu kručelo v žaludku. „Kromě toho půjdu pomáhat paní Cormaciové.“

„Půjdeme potom bobovat?“ zeptala se.

Gregor přikývl. „M-hm. Vezmu tě s Botkou do Central Parku. Jestli bude tátovi dobře.“

Před časem u popelnic našli boby. Byly prasklé, ale táta je vyspravil lepicí páskou a Gregor celý týden sliboval, že vezme sestry bobovat. Jestli ale bude mít táta horečku, někdo musí zůstat doma s ním a s babičkou, která si většinu času myslela, že je na rodinné farmě ve Virginii. A horečka tátu nejčastěji přepadávala právě odpoledne.

„Jestli mu nebude dobře, zůstanu doma a ty můžeš jít s Botkou,“ řekla Líza.

Gregor věděl, jak jeho sestra touží jít. Bylo jí teprve sedm. Proč to musí mít Líza v životě tak těžké?

Několik následujících hodin pomáhal paní Cormaciové vařit dušené maso se zeleninou a brambory, leštil její zvláštní sbírku starožitných hodin a vynášel ze sklepa vánoční výzdobu. Když se ho zeptala, co by si přál k Vánocům, jen pokrčil rameny.

Když odpoledne odcházel s penězi a kádí dušeného masa, paní Cormaciová mu dala něco úžasného. Staré pracovní boty po synovi. Byly trochu ochozené a taky trochu velké, ale bytelné, vodotěsné a s tkaničkami nad kotníky. Tenisky, které Gre-

gor nosil, protože jiné boty neměl, se mu začaly u palců rozpadat a někdy měl po cestě ulicemi se sněhovou břečkou celý den ve škole mokré nohy.

„Víte jistě, že je nechce?“ zeptal se Gregor.

„Můj syn? Jistěže je chce. Chce, aby mi zabíraly místo ve skříni a on mohl jednou za rok přijet a říct: *Hele, to jsou moje staré boty* a nacpat je zpátky do skříně. Jestli o ně zakopnu ještě jednou, až půjdu pro žehličku, vydědím ho. Odnes je odtud, než je vyhodím z okna!“ řekla paní Cormaciová a pohrdavě nad botami mávla rukou. „Uvidíme se příští sobotu.“

Když Gregor přišel domů, bylo jasné, že se táta necítí dobře.

„Jen běžte bobovat, děti. Já tady budu s babičkou v pohodě,“ řekl, ale zuby mu cvakaly zimnicí.

Botka poskakovala kolem s boby nad hlavou. „Deme bombovat? Deme bombovat, Gegoe?“

„Já tu zůstanu,“ zašeptala Gregorovi Líza. „Ale nemohl bys skočit pro trochu toho léku proti horečce? Včera nám došel.“

Gregor uvažoval, že taky zůstane doma, ale Botka se skoro nikdy nedostala ven a Líza byla moc malá, aby s ní mohla jít sama.

Seběhl do lékárny a koupil lahvičku pilulek proti horečce. Cestou domů se zastavil u stolu, kde nějaký muž na ulici prodával ohmatané knihy. Před pár dny si tu všiml brožované knihy s rébusy. Byla dost potrhaná, ale když ji Gregor prolistoval, zjistil, že vyluštěné jsou jenom dva. Muž mu ji prodal za dolar. Nakonec Gregor koupil ještě velké pomeranče bez jadérek, ty drahé s tlustou slupkou. Líza je zbožňovala.

Když dával tu knihu Líze, celá se rozzářila. „Jé! Jé, vezmu si tužku!“ vykřikla a odběhla. Byla blázen do hádanek. Matematických, slovních, jakýchkoliv. A ačkoliv jí bylo sedm, zvládala dost těch, které byly určené pro dospělé. Už jako malá si vybrala několik písmen a pak vymýšlela všechna slova, která z nich šla sestavit. Jako kdyby si nemohla pomoci.

Proto se necítil špatně, když ji tu nechal. Babička spala, táta si vzal lék a Líza se stulila do křesla vedle něj, cumlala dílek pomeranče a spokojeně luštila kryptogram.

Botčino vzrušení bylo tak nakažlivé, že si Gregor taky připadal šťastný. Vzal si druhý pár ponožek a vycpal špičky nových bot toaletním papírem, aby měl nohy v teple, pohodlí a suchu. Jeho rodina měla tolik dušeného masa, že by stačilo pro menší armádu. Kolem nich se pomalu snášely vločky sněhu a oni šli bobovat. V tuhle chvíli všechno bylo fajn.

Dojeli metrem do Central Parku, kde byl kopeček na sáňkování. Bylo tu plno lidí, někteří s nóbl saněmi, jiní s obouchanými pekáči. Jeden kluk jezdil na velkém odpadkovém pytli. Botka nadšeně pištěla pokaždé, když jeli dolů, a jakmile se zastavili, křičela: „Eště, Gegoe, eště!“ Bobovali, dokud se nezačalo stmívat. U východu na ulici se Gregor na chvíli zastavil, aby si Botka mohla pohrát. Opřel se o strom, zatímco ona soustředěně dělala stopy do sněhu.

Se vším tím sáňkováním, borovicemi a legračními sněhuláky, které postavily děti, v parku panovala vánoční atmosféra. Na lampách pouličního osvětlení visely velké, blikavé hvězdy. Kolem chodili lidé s nákupními taškami, na nichž byly obrázky

sobů a vánočních hvězd. Gregor měl mít z toho všeho radost, ale Vánoce v něm naopak probouzely úzkost.

Jeho rodina neměla peníze. Jemu to tolik nevadilo. Bylo mu jedenáct. Ale Botka a Líza byly malé a měly by prožít radostné, kouzelné Vánoce se stromkem, dárky, punčochami visícími z háčků na kabáty (zavěšovali je tam, protože neměli komín) a spoustou pochoutek.

Gregor se snažil našetřit něco z peněz, které dostal od paní Cormaciové, ale vždycky je nakonec utratil za něco jiného – za léky proti horečce, mléko nebo pleny. Botka dokázala spotřebovat opravdu hodně plen. Nejspíš potřebovala přebalit i teď, ale on s sebou nevzal náhradní, a tak museli jít.

„Botko!“ zavolal Gregor. „Je načase jít domů!“ Rozhlédl se po parku a všiml si, že lampy kolem cestiček svítí. Už se skoro setmělo. „Botko! Jdeme!“ zopakoval. Popošel dál od stromu, obrátil se kolem dokola a poplašeně ztuhl.

Za tu krátkou chvíli, kdy přemýšlel, Botka zmizela.

2. KAPITOLA

Botko!“ Gregor začínal panikařit. Ještě před minutou tu „byla. Nebo ne? Že by se zamyslel a přestal vnímat čas? „Botko!“

Kam mohla odejít? Mezi stromy? Na ulici? Co když ji někdo odvedl někam pryč? „Botko!“

Nebyl tu ani nikdo, koho by se mohl zeptat. Park se s příchodem večera vyliidnil. Snažil se zachovat klid a napadlo ho, že se vydá po jejích stopách ve sněhu. Jenže tady bylo tolik stop! A už nebylo skoro vidět!

Najednou uslyšel někde blízko štěkat psa. Možná ten pes našel Botku, nebo ji přinejmenším mohl vidět jeho majitel. Gregor proběhl mezi stromy na malou mýtinu matně osvětlenou nedalekou lampou. Kolem nějakého klacíku tam obíhal vzteklý malý teriér a štěkal na celé kolo. Občas klacík popadl do zubů, zatřásl s ním a upustil ho na zem, jen aby se znovu pustil do zběsilého štěkotu.

Objevila se pohledná žena v zimním sportovním oblečení. „Píšte! Píšte! Co to děláš?“ Zvedla psa do náruče, zavrtěla hla-

vou a na odchodu se podívala na Gregora. „Promiň, občas trochu blázní.“

Gregor neodpověděl. Zíral na ten klacík, který přiváděl psa k zuřivosti. Byl hladký, lesklý a černý. Zvedl ho a klacík se ohnul. Ne jako zlomený klacík, ale jako noha. Hmyzí noha. Z obřího švába...

Rozhlédl se. Když se v létě vrátili z Podzemě, vystoupali řadou chodeb, které vedly k Central Parku. Byli blízko ulice, stejně jako teď.

Támhle, na zemi. Ten velký plochý kámen. Nedávno s ním někdo pohnul – poznal to podle stop ve sněhu – a zase ho vrátil na místo. Pod kamenem vyčuhovalo něco červeného. Gregor to vytáhl. Byla to Botčina rukavice.

Obří švábi z Podzemě Botku zbožňovali. Nazývali ji princeznou, a dokonce ji uctili speciálním tanečním rituálem. A teď ji unesli přímo jemu před nosem.

„Botko...“, řekl potichu. Ale věděl, že ho nemůže slyšet.

Vytáhl mobil. Nemohli si ho dovolit, ale po záhadném zmizení tří členů rodiny mamka trvala na tom, že si ho pořídí. Zavolal domů. Ozval se jeho táta.

„Tati? Tady je Gregor. Něco se stalo. Něco špatného. Jsem v Central Parku, kousek od toho místa, kam jsme se v létě vrátili, a byli tady švábi, ty velký, víš? Byli tady a vzali Botku. Nedával jsem na ni dost pozor. Je to moje chyba a... musím zase dolů!“ Gregor věděl, že si musí pospíšet.

„Ale... Gregore...“ V otcově hlase zněl zmatek a strach. „Nemůžeš...“

„Musím, tati, jinak ji už možná nikdy neuvidíme. Víš, že z ní ty švábi jsou celí pryč. Ať tentokrát mamka nevolá policii. Policie nic nezmůže. Jestli se hned nevrátím, řekněte všem, že máme chřipku nebo tak něco, ano?“

„Poslouchej, počkej tam. Půjdu s tebou. Dorazím, jak nejrychleji to půjde,“ řekl táta. Gregor slyšel jeho oddechování, jak se pokoušel zvednout na nohy.

„Ne, tati! Ne, nezvládneš to. Nedojdeš ani na konec bloku!“ odpověděl Gregor.

„Ale já... nemůžu tě nechat...“ Gregor slyšel, jak se táta dává do pláče.

„Neboj, budu v pohodě. Už jsem tam přece byl. Ale musím vyrazit, než mi utečou.“ Gregor se s heknutím pokusil odsunout kamennou desku.

„Gregore? Máš světlo?“ zeptal se táta.

„Ne!“ To byl opravdu problém. „Počkej, ano! Mám!“ Paní Cormaciová mu dala miniaturní baterku pro případ, že by někdy zhasla světla, když by byl v metru. Připnul si ji ke kroužku na klíče. „Mám baterku. Tati, už musím jít.“

„Já vím. Gregore..., mám tě rád.“ Tátovi se chvěl hlas. „Buď opatrný, ano?“

„Budu. Taky tě mám rád. Brzy se uvidíme, ano?“ řekl Gregor.

„Brzy,“ zašeptal táta chraptivě.

Gregor se spustil do díry v zemi. Mobil si strčil do kapsy a z jiné vytáhl kroužek s klíči. Když rozsvítil miniaturní baterku, překvapilo ho, kolik světla vydává. Zavřel díru za sebou tou kamennou deskou a vydal se dolů po dlouhém příkrém schodišti.

U úpatí se zastavil a na minutku zavřel oči, aby si v duchu vybavil, kudy se sem v létě dostali. Tehdy letěli na zádech velkého černého netopýra jménem Áres, který byl jeho partnerem. V Podzemí si mohli člověk a netopýr navzájem přísahat ochranu za všech situací, i těch nejzoufalejších. Pak se takové dvojici říkalo partneři.

Áres odnesl Gregora, Botku a Gregorova tátu z Podzemě, nechal je pod schodištěm a odletěl... doprava! Gregor si tím byl docela jistý, a tak tím směrem vyběhl.

Chodba byla studená, vlhká a prázdná. Vytvořili ji lidé – normální lidé, ne ti bledí podzemníci s fialovýma očima, s nimiž se setkal v hlubinách země –, ale Gregor si byl jistý, že na ni Newyorčané už dávno zapomněli.

V kuželu světla zahlédl myš, která v hrůze prchala pryč. Tady dole se normálně neobjevovalo světlo. Nechodili sem lidi. Co tady dělal on?

„Nemůžu tomu uvěřit,“ pomyslel si Gregor. „Nemůžu uvěřit, že musím jít zase dolů!“ Zpátky do té zvláštní temné země s obřími šváby, pavouky a, což bylo nejhorší, potkany! Pomýšlení, že uvidí některou z těch dvoumetrových šklebících se zubatých potvor, ho plnilo děsem.

Páni, jeho mamce se to vůbec nebude líbit.

Když se vloni v létě konečně jednou pozdě večer vrátili domů, vyšilovala. Nejdřív se objevily dvě ztracené děti s pohřešovaným otcem, který se sotva držel na nohou, a pak se všichni posadili a vykládali jí nějaký bláznivý příběh o tom, co prožili kilometry pod zemí.

Gregor poznal, že jim nevěří. Kdo by jim taky věřil? Ale Botčino žvatlání nemohla ignorovat.

„Veký bouči, mami! Jíbí veký bouči! Jedu na nich!“ řekla Botka a šťastně poskakovala mamce na klíně. „Líbí topýži! Gego jede na topýži!“

„Viděla jsi nějakého potkana, holčičko?“ zeptala se jí mamka tiše.

„Pokan žlý,“ odpověděla Botka zamračeně. A Gregor si pamatoval, že úplně stejně popisovali potkany švábi. Potkani opravdu byli zlí. Velice zlí. Tedy, většina z nich...

Vyprávěli mamce svůj příběh třikrát a podrobili se křížovému výslechu. Ukázali jí svoje zvláštní podzemnické oblečení, které utkali tamní obří pavouci. A byl tu samozřejmě i jejich táta, bělovlasý, roztřesený, vychrtlý.

Za úsvitu se mamka rozhodla, že jim bude věřit. A minutu po úsvitu už byla dole v prádelně, kde zatloukala, šroubovala, lepila a vůbec dělala všechno možné, aby uzavřela mříž, kterou všichni propadli. Pak k mříži s Gregorem přistrčili o něco blíž sušičku na prádlo. Ne natolik, aby to vzbudilo přílišnou pozornost, ale dost, aby se tudy nikdo nemohl dostat dovnitř.

Nakonec zakázala všem chodit do prádelny. Nikdo se k ní nesměl ani přiblížit. A tak jí Gregor jednou týdně pomáhal vléct prádlo tři bloky do jiné, veřejné prádelny.

Mamka ale vůbec nepomyslela na vchod v Central Parku. A on taky ne. Až doteď.

Chodba se rozdvojovala. Gregor chvíli zaváhal a pak se vydal doleva. Doufal, že jde správným směrem. Jak klusal, chod-

ba se začala měnit. Cihly byly postupně nahrazeny přirozenými skalními stěnami.

Gregor seběhl po posledním schodišti. Tohle bylo vytesané do kamene a vypadalo hodně staře. Odhadoval, že ho vytvořili podzemníci před stovkami let, když se vydali na svou pouť za novým světem hluboko v zemi.

Chodby se teď klikatily a zatáčely a on se brzy přestal orientovat. Co když se úplně ztratí v bludišti chodeb a švábi zatím odnášejí Botku jinam? Co když se vydal špatným směrem už u těch schodů... Co když... ne, támhle! Světlo dopadlo na něco červeného a Gregor zvedl druhou Botčinu rukavici. Nikdy si je nedokázala uhlídat nadlouho. Naštěstí.

Jak běžel dál, všiml si, že se ozývá křupání, když došlapuje. Posvítil si na zem a uvědomil si, že je pokrytá drobným hmyzem, který co nejrychleji prchá chodbou.

Zastavil se, aby prozkoumal situaci, a něco mu přeběhlo přes botu. Myš. Míjely ho desítky myši. A támhle u stěny – neproběhlo právě kolem nějaké zvíře, které připomínalo krtka? Země se hemžila tvory mířícími ve vystrašeném úprku směrem ke Gregorovi. Nesnažili se navzájem požírat. Nebojovali spolu. Jen utíkali, jako jednou ve zprávách viděl prchat zvířata před lesním požárem. Něčeho se báli. Jenže čeho?

Gregor si posvítil za sebe a spatřil odpověď. Zhruba padesát metrů za ním běželi dva potkani. Podzemnického typu.

3. KAPITOLA

Gregor se prudce otočil a vyběhl. „Panebože!“ vydechl. „Co tady dělají?“ Botku unesli švábi. Viděl jednu jejich nohu. Ale co dělají podzemniční potkani tak blízko povrchu?

To nicméně bude muset řešit později, protože teď měl větší problém. Potkani ho doháněli, a to rychle. Pokusil se vymyslet nějaký plán, ale nic ho nenapadalo. Nemohl jim utéct, neměl kam vyšplhat a rozhodně neměl šanci v boji proti jejich patnácticentimetrovým tesákům, drápům ostrým jako břitvy a...

„Uf!“ Tvrdě do něčeho narazil břichem, až si vyrazil dech. Upustil baterku, ale když padala do prázdného prostoru, Gregor poznal kruhový kamenný otvor, kterým se protáhl Áres, aby je odnesl domů. Někde hluboko, hluboko dole se rozkládal rozsáhlý podzemní oceán, podzemníky jednoduše nazývaný Voda.

Gregor bez přemýšlení přehodil nohu přes okraj kruhového otvoru a spustil se dolů. Prsty se křečovitě držel, zatímco nohy se mu volně klátily ve vzduchu. „Snad si mě tu potkani nevším-

nou,“ pomyslel si a okamžitě mu došlo, jaké se dopustil hlouposti. Potkani nepotřebovali nic vidět. Orientovali se podle svého skvělého čichu. Takže to, co mohlo být celkem slušnou skrýší, kdyby vás honili lidé, bylo úplně k ničemu, jestliže se snažíte schovat před potkany.

A už tu byli. Slyšel, jak se zastavili, pak jejich zrychlený dech a ještě potom jejich zmatek.

„Co to dělá?“ zavrčel jeden z nich.

„Nemám zdání,“ odpověděl druhý.

Gregor několik vteřin neslyšel nic než tlukot vlastního srdce. Potom se zase ozval druhý hlas: „Poslouchej, přece se neschovává, že ne?“

A oba se dali do smíchu. Byl to zlý, skřípavý smích.

„Vylez, vylez, ať jsi kdekoliv!“ zavolal první hlas a potkani se znovu rozesmáli. Gregor je neviděl, ale byl si docela jistý, že se válejí po zemi.

Měl dvě možnosti. Vylézt zpátky nahoru a čelit potkanům v naprosté tmě, nebo se zřítit do tmy pod sebou a držet se nepatrné naděje, že ho nějaký podzemnický průzkumník najde dřív, než se utopí, případně než se stane něčí večeří.

Snažil se porovnat šance na přežití. V obou případech byly velice nízké. V obou případech byla pravděpodobnost, že najde Botku a přivede ji domů...

„Pusť se, nadzemníku,“ zavrnl něčí hlas. Gregor si na okamžik myslel, že to byli potkani, ale ti to být nemohli, protože se pořád smáli a kromě toho to neznělo jako oni. Znělo to jako...

„Pusť se, nadzemníku,“ zopakoval hlas a tentokrát ho postřehli i potkani. Gregor slyšel, jak vyskočili na nohy.

„Zabij ho!“ zavrčel první z nich. Když Gregor ucítil, že jeho prsty ovanul potkanův horký smrdutý dech, přestal zvažovat svoje šance a pustil se.

Slyšel škrábání drápů na kamenné římse, které se ještě před chvilkou držel, a taky salvu potkaních kleteb.

Vzápětí ho zaplavil nepříjemný pocit z volného pádu prostorem. Takhle už padal dvakrát, jednou od mříže v prádelně, když se vydal za Botkou, a podruhé když skočil do obří propasti, aby zachránil tátu, sestru a přátele. „Na tohle si nikdy nezvyknu,“ pomyslel si.

Kde je Áres? Slyšel přece Áresův hlas, nebo ne? Na vteřinku se Gregor bál, že se mu to jenom zdálo, ale pak si vzpomněl, že ten hlas slyšeli i potkani.

„Áresi!“ zavolal. Temnota vstřebala jeho hlas jako ručník. „Áresi!“

„Uf!“ hekl, spíš údivem než z jakéhokoliv jiného důvodu, protože najednou byl netopýr pod ním a on na něm letěl, nikoliv padal tmou.

„Páni, to jsem rád, že ses ukázal!“ řekl Gregor a pevně se chytil srsti na Áresově krku.

„Taky jsem rád, že tu jsi, nadzemníku,“ odpověděl Áres. „Omlouvám se, že jsi musel padat tak hluboko. Víím, že to nemáš rád, ale chytal jsem tvůj svítící klacík.“

„Svítící klacík?“ zopakoval Gregor.

„Je za tebou,“ řekl Áres.

Gregor se otočil a uviděl slabou záři. Zvedl miniaturní baterku, která zářila do srsti na Áresových zádech. „Díky!“ Světlo ho trochu uklidnilo.

„Páni, nikdy neuhodneš, co se stalo! Do parku přišli švábi a unesli Botku! Ukradli mi ji přímo před nosem!“ Gregora popadl vztek. „Co si mysleli? Mysleli si snad, že si toho nevšimnu?“

Áres zatočil doprava ke skalní stěně na jedné straně Vody. „Ne, nadezemníku, oni...“

„Tak si snad mysleli, že mi to bude fuk? Že budu v pohodě s tím, že ji vezmou a utečou a já si jenom řeknu: no jo, asi holt Botku nějakou dobu neuvidím.“

„To si nemysleli,“ řekl Áres.

„Tak si mysleli, že pro ni nepřijdu? A oni si ji budou moct nechat, provozovat s ní ty svoje tanečky a zpívat *Holku modro-okou* a...“, soptil Gregor.

„Lezci věděli, že se za nimi vydáš,“ řekl Áres rychle, než se Gregor mohl vytočit ještě víc.

„Jasně, že jsem se za nimi vydal! A až se mi ty hmyzáci dostanou do ruky, ať koukají mít zatraceně dobrý vysvětlení. Jak daleko jsme od jejich sídla?“ zeptal se Gregor.

„Několik hodin. Ale já tě nesu do Regalie,“ odpověděl Áres.

„Do Regalie? Já nechci letět do Regalie!“ ohradil se Gregor. „Odnes mě ke švábům, a hned!“ přikázal.

Plesk!

Gregor přistál na zádech. Áres ho přitiskl na kamennou římsu. Než Gregor stačil promluvit, netopýr mu zaryl drápy do bundy na hrudi.

Áresův obličej byl jen několik centimetrů od Gregorova. Netopýr odhrnul pysky a vycenil zuby. „Já od tebe nepřijímám rozkazy, nadzemníku. To si musíme vyjasnit hned od začátku. Nepřijímám od tebe rozkazy!“

„No dobře!“ vydechl Gregor, polekaný Áresovou prudkostí. „Co máš za problém?“

„Mám ten problém, že mi momentálně hodně připomínáš Henryho,“ řekl Áres.

To bylo poprvé, co se Gregor doopravdy pořádně podíval Áresovi do obličeje. Světlo v Podzemi bylo obvykle mdlé a Áres byl obzvlášť špatně vidět, protože byl celý černý: měl černé oči, nos i pusu zasazené v černé srsti. V přímém světle baterky ale viděl, že netopýr zuří.

Áres mu na minulé výpravě zachránil život. Gregor pak zařídil, aby Árese neposlali do vyhnanství, což by se rovnalo rozsudku smrti. Spojili se a přísahali, že budou jeden za druhého bojovat až do smrti. Nikdy si ale neřekli víc než pár slov. Gregor si pod Áresovým vzteklým pohledem uvědomil, že o netopýrovi neví skoro nic.

„Henryho?“ zopakoval Gregor, protože ho nic jiného nenapadlo.

„Ano, Henryho. Mého starého partnera. Vzpomínáš, nechal jsem ho, ať se roztříští na kamenech, abych ti poskytl trochu víc času,“ řekl Áres skoro kousavě. „A právě teď uvažuji, jestli jsem vás neměl nechat dopadnout oba, protože máš stejně jako on dojem, že jsem tvůj sluha.“

„To teda nemám!“ namítl Gregor. „Podívej, tam, odkud po-

cházím, ani žádné sluhy nemáme. Jenom jsem se chtěl dostat za svojí sestrou!“

„A já se tě za ní snažím dopravit, jak nejrychleji umím. Jenže mě neposloucháš, stejně jako to nedělal Henry,“ řekl Áres.

Gregor musel připustit, že to je pravda. Kdykoliv se netopýr pokusil promluvit, Gregor mu skočil do řeči. Ale nelíbilo se mu, že ho Áres srovnává s Henrym. Vůbec nebyl jako ten zrádce. Možná to ale přece jen trochu přehnal.

„No dobře, omlouvám se. Byl jsem vzteky bez sebe a měl jsem tě vyslechnout. Teď mě pusť,“ řekl Gregor.

„Teď mě pusť a co k tomu?“ zeptal se Áres.

„Teď mě pusť, hned!“ odsekl Gregor, ve kterém se opět vzdouvala zlost.

„Zkus to znova,“ řekl Áres. „Protože tohle mi znělo až moc jako rozkaz.“

Gregor zaskřípal zuby a potlačil nutkání netopýra odstrčit. „Teď – mě – pusť – prosím.“

Áres se nad tím na chvíli zamyslel, usoudil, že mu to stačí, a odsunul se ke straně.

Gregor se posadil a promnul si hrudník. Nebyl zraněný, ale v bundě měl několik děr od Áresových drápů.

„Nemůžeš si dávat pozor na drápy? Podívej, cos mi provedl s bundou!“ postěžoval si.

„Na tom nezáleží. Stejně ji spálí,“ odtušil Áres lhostejně.

V tu chvíli Gregor usoudil, že jeho partner je kretén. A byl si docela jistý, že Áres dospěl ke stejnému závěru.

„Dobře,“ řekl Gregor chladně. „Takže musíme letět do Regalie. Proč?“

„Právě tam lezci nesou tvoji sestru,“ odpověděl Áres stejným tónem.

„A proč by lezci nosili moji sestru do Regalie?“ vyptával se Gregor.

„Protože ji potkani chtějí zabít.“

4. KAPITOLA

Zabít? Ale proč?“ vyhrkl Gregor ohromeně.
„Předpovídá se to v Proroctví o zhoubě,“ řekl Áres.

„Proroctví o zhoubě.“ Gregor si vzpomněl. Když poprvé odcházel z Podzemě, řekl Luxe, že se už nikdy nevrátí, a ona poznamenala: „V Proroctví o zhoubě se píše něco jiného.“ A když se na to chtěl vyptat Vika, stařec se vyhnul odpovědi, usadil ho na netopýra a dal pokyn k odletu. Gregor tedy nevěděl, co to znamená, ale první proroctví, kde o něm byla zmínka, vedlo ke smrti čtyř členů jejich dvanáctičlenné skupiny a spustilo válku, která zahubila bezpočet dalších.

Zaplavil ho děs. „Co se v něm říká, Áresi?“

„Zeptej se Vika,“ odpověděl Áres stručně. „Mě už unavuje, jak mě pořád přerušuješ.“

Gregor vylezl Áresovi na záda a odletěl s ním do Regalie, aniž by spolu promluvili jediné další slovo. Gregor se zlobil na Árese, ale ještě víc na sebe, že znovu uvedl svoji rodinu do nebezpečí. Ano, Luxa se zmínila o „Proroctví o zhoubě“, ale jak-

mile s mamkou zablokovali tu mříž v prádelně, vytěsnil pomýšlení na návrat do Podzemě z hlavy. „Vyhybej se prádelně, vyhneš se Podzemi,“ říkal si. Ale jak mohl odvést Botku do Central Parku? Věděl přece o vchodu, co tam byl! Věděl, že existuje nějaké druhé proroctví! Byla hloupost si myslet, že to bude bezpečné.

Když dospěli ke krásnému kamennému městu, panovalo všude takové ticho, až si Gregor myslel, že sem přichází v noci. Noc tady byla relativní pojem, protože v Podzemi neznali slunce ani měsíc, žádné střídání dne a noci jako v Nadzemi. Odhadoval ale, že v tomto čase většina města spí.

Áres zamířil k paláci a hladce přistál ve Velké síni, rozlehlé místnosti beze stropu, kam přilétalo mnoho netopýrů.

Vikus na ně čekal, úplně sám. Stařec vypadal přesně tak, jak si ho Gregor pamatoval, se stříbrnými vlasy i plnovousem ostříhanými nakrátko a s fialovými očima obklopenými sítí vrásek, které se ještě zvýraznily, když se usmál. Teď se taky usmíval, zatímco Gregor sestupoval z Árese.

„Dobrý den, Viku,“ pozdravil Gregor.

„Á, nadzemník Gregor! Áres tě našel. Myslel jsem, že bude nejlepší hledat tě v chodbě z vaší prádelny, ale on trval na tom, že poletí nad Vodou. Zjišťuji, že jako partneři už přemýšlíte stejně,“ poznamenal Vikus.

Áres ani Gregor neodpověděli. Jelikož spolu zrovna nemluví, Gregorovi připadalo hloupé předstírat, že mezi nimi je nějaké speciální duševní pouto.

Vikus přenesl pohled z jednoho na druhého a pokračoval: „Takže... vítej! Vypadáš dobře. Co tvoje rodina?“

„V pořádku, díky. Kde je Botka?“ zeptal se Gregor. Měl Vika rád, ale únos Botky a hrozba z proroctví v něm zabíjely ochotu nezávazně konverzovat.

„Lezci by ji měli zakrátko dopravit sem. Mareth vede skupinu, která se jim vydala naproti, a nedokázal jsem vymluvit Luxe, aby se ke skupině přidala. Ale Áres ti už určitě vysvětlil naši obtížnou situaci,“ řekl Vikus.

„Ani ne,“ zavrtěl Gregor hlavou.

Vikus se znovu podíval z jednoho na druhého, ale Gregor ani Áres to nijak nekomentovali.

„Dobrá. Začneme tím, že spolu projdeme Proroctví o zhoubě. Možná si vzpomínáš, že když jste opouštěli Podzemí, letmo jsem se o něm zmínil,“ řekl Vikus.

„Velice letmo,“ zahučel Gregor. Vzpomínal si, že je Vikus ve skutečnosti pobídl k odletu a neřekl mu vůbec nic.

„Pojďme do Sandwichovy komnaty. Áresi, ty pojď prosím s námi,“ dodal Vikus a zamířil do nitra paláce.

Gregor ho následoval a Áres jejich průvod uzavíral.

Vikus nepromluvil, dokud se neocitli před bytelnými dřevěnými dveřmi. Vytáhl z pláště klíč a otočil jím v zámku. Dveře se otevřely. „Proroctví najdeš vpravo,“ řekl a pokynul Gregorovi, ať vstoupí před ním.

Gregor si vzal pochodeň z držadla u dveří a vešel do místnosti. Stěny byly pokryté drobným písmem, které tu v 17. století vyryl do kamene zakladatel Regalie Bartoloměj ze Sandwiche. Slova zachycovala proroctví, Sandwichova vidění, podle nichž podzemníci žili a umírali. Když tady byl Gregor poprvé,

olejová lampička osvětlovala stěnu proti dveřím, kam Sandwich vyryl „Šedé prorocství“. Tato oblast se teď nořila do stínu a lampa se přesunula doprava. Nad ní Gregor viděl jakousi báseň. To muselo být ono. Prorocství o zhoubě.

Zvedl pochodeň, aby si na ni posvítíl ještě víc, a pustil se do čtení:

*AŽ ZDOLA PADNE, SHORA SKOČÍ
ŽIVOT A SMRT SE V KOLE TOČÍ
COSI SE ZE TMY POVZNESE
Z PODZEMĚ HROBKA STANE SE*

*SLYŠ ŠRAMOT NA DOLNÍM BŘEHU
POTKAN ZAPOMENUTÉHO SNĚHU
ZLO BÍLÝ PLÁŠŤ NEŽ SI UPRAVÍ
– BOJOVNÍK TĚ O SVIT PŘIPRAVÍ?*

*CO BOJOVNÍKA SÍLY ZBAVÍ?
PO ČEM HRYZCI PASOU DRAVÍ?
TÉMĚŘ NĚMÉ MALÉ MLÁDĚ
DRŽÍ PODZEM POHROMADĚ*

*POKUD DÍTĚ ZEMŘE, V NĚM
ZMRTVÍ DUŠE A PAK VŠEM
ZHYNE MÍR PO CELÉM KRAJI
HLODAČI KLÍČ K MOCI MAJÍ*